

ELS GATS RASQUERANS

Mai us heu fet aquesta pregunta: Perquè hi ha tants gats en aquest poble ? Sabeu perquè ? Ara un explicaré la historia, pareu bé l'orella !

Vet aquí que en una muntanya hi vivien una família de gats (que en aquell temps eren salvatges). Eren una mare que es deia Erma i dos fills, un noi que es deia Esgarrim i una noia que es deia Matilda. El seu pare es va morir quant només tenien un any i la seva mare se n'ha tingut que fer càrrec tot aquest temps.

Els tres gats buscaven un lloc segur on viure, dia darrere dia no paraven de caminar i caminar. Fins que un dia van arribar a un poblet molt petit de les muntanyes, on una senyora velleta i pobra els cuidava i els hi donava de menjar. Els gats li tenien molt d'apreci per tot el que havia fet tot aquell temps, però van decidir que no es podien quedar gaire temps més en aquella casa perquè la mestressa ja no sabia com mantindre'ls. Així que quan la lluna es barrejava amb el sol, i el cel blau del dia es transformava en un cel rogenc, la família de gats va marxar. Els gats caminaven sense rumb però amb l'esperança que algun dia trobarien un lloc entre els seus i podrien viure tranquil·lament. Sabien que els faltava poc perquè aquest dia tant gloriós que ells esperaven amb tota la seva paciència arribés, i no s'equivocaven.

Van travessar grans muntanyes, van passar dies plujosos, però cada dia, al fer-se fosc, pensaven en la dona que els va cuidar i els va donar afecte.

Van passar un hivern molt fred i ple de sorpreses, i quan ja no podien moure les potes de tan cansament van decidir parar i esperar a l'endemà. La nit va ser molt freda i van dormir tots arraulits fent-se calentor i companyia, no notaven el vent fred que durant el dia no els deixava caminar, els gats estaven pensant que l'endemà, que no trigaria a venir, trobarien el que esperaven: un lloc entre els seus.

A trenc d'alba, quan sortia el sol, però que he dit? Sol... Hi havia sol! Ja no feia un dia trist i fred de vent i boira, ara feia un temps de primavera, la primavera ja havia arribat! Entre ells al seu voltant veien florir les flors on alegrement les abelles agafaven una mica de la seva dolçor. Van veure una papallona blanca i van saber que els hi passaria una cosa bona. Amb tanta companyia i tanta seguretat que sentien, van començar a caminar i caminar, i a la tarda, quan el sol no era gaire fort, van trobar un llac glaçat. Del llac va sortir una veu dolça i bonica que els hi va dir:

- Quan la lluna plena toqui aquest llac i la màgia entre la lluna i el llac es barregi, el llac es desglacera. Travesseu-lo pensant en els moments més difícils d'aquest llarg camí que heu fet tots tres, llavors les vostres ments s'uniran com si fos una de sola i podreu trobar un lloc entre els vostres.

La veu es va anar desfent en una trista bufada d'aire que va portar uns núvols terribles que tapaven la lluna plena, i no deixaven que es pogués barrejar la màgia. Tots van pensar en el que els havia dit la veu del llac:

- Si penseu tots en el camí difícil que heu passat les vostres ments s'uniran i podreu trobar un lloc entre els vostres. Els tres gats, ja quasi sense esperança, es van ficar a pensar en els moments tristos i alegres de la seva llarga història, les seves ments es van unir com una de sola, i els núvols foscos van desaparèixer. La màgia de la lluna i del llac es van unir, de sobte una llum blava enlluernadora els va sorprendre i amb els ulls tancats i amb les potes juntes van travessar el llac.

Van fer cap a un descampat verd ple de carrasques totes florides, era un dia clar i el sol brillava. L'Esgarrim va dir:

-Llàstima, m'he deixat la càmera de fer fotos!

Allà en aquell insignificant descampat van trobar molts gats i gates, amb els que de seguida es van fer molt amics i van formar un poble en honor a les carrasques, que es va dir Rasquera.

No es sap del cert que va passar però les persones, que fem les coses sense pensar, van envair el poble i els pobres gats van haver de refugiar-se en una cova, la cova de la Rabosa, on tal com indica el nom es trobaven moltes raboses i les raboses, que tenen una picardia tremenda, els hi van dir que no tenien perquè rebutjar el seu lloc. Els gats així ho van fer, i és per això que a Rasquera, a la plaça de l'església, hi ha tants gats: perquè es senten feliços al costat de la carrasca.

I vet aquí un gat, vet aquí un altre gat, aquest conte s'ha acabat.

Pseudònim: Gateta "mèu"

Categoria: Infantil